

Aäron versus Melchisedek

door: Hugo Bouter

‘Aanschouwt nu hoe groot deze was, aan wie zelfs de aartsvader Abraham een tiende van de buit gaf’.

Hebreeën 7:4

Naast het historische verslag van de ontmoeting tussen Abraham en Melchisedek in Genesis 14 en een enkele verwijzing in Psalm 110:4, zijn wij helemaal aangewezen op het onderwijs van de brief aan de Hebreeën voor onze meningsvorming over het priesterschap in de lijn van Melchisedek, de koning van Salem (d.i. Jeruzalem). Zijn priesterschap is een beeld van het hemelse, eeuwigdurende priesterschap van Christus, in tegenstelling tot dat van Aäron, zoals in het volgende overzicht wordt uitgewerkt. Er zijn grote contrasten tussen het Aäronitische priesterschap en dat van Melchisedek:

(1) Aäron was uitsluitend hogepriester, geen burgerlijk bestuurder zoals Mozes. Dit waren gescheiden functies in Israël. Niemand kon de priesterlijke taken op zich nemen zonder aanstelling van Godswegen (vgl. de straf die koning Uzzia trof in 2 Kron. 26). Melchisedek was echter koning-priester. Zo is dat ook bij Christus en daarom is Zijn priesterschap superieur vergeleken met dat van Aäron. Hij regeert, maar Hij fungeert tevens als Hogepriester. Koninklijke waardigheid en priesterlijk medelijden gaan bij Hem samen.

(2) Het priesterschap van Aäron werd pas na dat van Melchisedek geïntroduceerd. Het feit dat Melchisedek in staat was Abraham te zegenen, geeft ook aan dat zijn priesterschap hoger was dan dat van de zonen van Levi, die pas later uit de lendenen van Abraham zijn voortgekomen. Het mindere wordt immers gezegd door het méérdere.

(3) Aäron en zijn nakomelingen waren onderworpen aan de wet van een vleeselijk gebod, d.w.z. een wet die een ander aanwees na de dood van de (hoge)priester. Het Aäronitische priesterschap kon alleen door successie (erfopvolging) instandgehouden worden en daarom waren er ook geslachtsregisters nodig om een bevoegde (hoge)priester aan te wijzen. Melchisedek had echter géén geslachtsregister volgens Genesis 14, en dit feit wordt door de auteur van Hebreeën gebruikt om de tijdloosheid en de onveranderlijkheid van Christus' priesterschap te benadrukken. Christus bezit

een eeuwig priesterschap, daar Hij altijd leeft om voor ons tussenbeide te treden.

(4) Levi had een wettelijk recht om tienden te ontvangen van de overige stammen van Israël. Maar Abraham gaf op vrijwillige basis tienden aan Melchisedek, de priester van de Allerhoogste. Levi heeft als het ware door Abraham tienden aan deze priester gegeven, want hij was nog in de lendenen van zijn vader toen Melchisedek deze tegemoet ging. Zo heeft hij, die verplicht tienden ontvangt, impliciet de superioriteit van Melchisedek en van diens priesterorde erkend.

(5) Het Aäronitische priesterschap behoorde tot de zichtbare wereld. Het had een aards heiligdom, dat een beeld was van het ware. Het was gebaseerd op het oude verbond, dat niets tot volmaaktheid kon brengen vanwege de zwakheid van het vlees. Maar Christus is Hogepriester van een beter verbond, waardoor het hart wordt vernieuwd, het geweten gereinigd en de toegang tot God in de hemel wordt ontsloten. De Heer Jezus is de Middelaar van een nieuw verbond krachtens de waarde van Zijn eigen offerbloed, waardoor Hij een eeuwige verlossing heeft verworven. Hij is de Bedienaar van het ware, hemelse heiligdom en Hij doet ons als priesterzonen met vrijmoedigheid naderen tot God.

(6) De aanstelling van de priesters onder het oude verbond was slechts tijdelijk, en zij vond zonder eedzwering plaats. Het priesterschap van Christus daarentegen is ónveranderlijk van aard, het is eeuwigdurend. Het ging ook gepaard met een eed van Godswegen: 'De HERE heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen: U bent Priester tot in eeuwigheid naar de orde van Melchisedek' (Hebr. 7:21).

(7) Het priesterambt sierde de persoon die het vervulde; het droeg bij aan zijn heerlijkheid. Maar Christus, onze hemelse Hogepriester, verleent eer en glorie aan Zijn eigen priesterschap. De Mens in de

hemel overtreft alle aardse priesters. Aäron moest slachtoffers brengen voor zichzelf en zijn huis, maar Christus was zonder zonde. Hij hoefde niet te offeren

voor Zichzelf. Zijn volmaakte offer verving de oudtestamentische offeranden, die elk jaar opnieuw de zonden in herinnering riepen.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique](#)

Titel: Oorspronkelijke titel

© Oude Sporen 2006